

Arrest

nr. 56 676 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt ze op 29 mei 2010 het Rijk binnen. Op 31 mei 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het Hit Eurodacdocument blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 11 november 2007 te Lublin (Polen) genomen werden.

De Belgische autoriteiten vragen op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003) de terugname van de verzoekende partij aan de Poolse autoriteiten.

Op 22 juni 2010 verklaren de Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 19 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 19 november 2010 neemt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten I. I. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 31/05/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij op 29/05/2010 in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 02/03/1965.

Uit het Eurodacverslag van 15/06/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen op 11/11/2007. Tijdens zijn verhoor op de dienst vreemdelingenzaken van 15/06/2010 verklaart betrokkene dat hij half november 2007 uit Grozny (Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië) is vertrokken en naar Polen reisde waar hij asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat zijn aanvraag werd afgewezen, maar in 2010 zou hij wel een voorlopige verblijfsvergunning hebben gekregen geldig tot 2012. Eind mei 2010 zou hij echter Polen hebben verlaten en naar België zijn gekomen waar hij op 31/05/2010 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken samen met zijn vrouw I. A. (...) (°05/08/1965) en zoon I. I. (...) (°25/11/1989, ov 6635219).

Op basis van de beschikbare gegevens en verklaringen werd op 17/06/2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten verstuurd op basis van art 16.1.e. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 22/06/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Ook zijn echtgenote en zoon zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg voor 2 jaar en daardoor in Polen geen zekerheid had. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Hij verklaart dat hij zich in Polen ook niet veilig voelt. Zijn zoon zou in april 2010 in Polen zijn aangevallen en betrokkene denkt dat dit gebeurde door mensen die naar hem op zoek zijn. Indien betrokkene zich in Polen bedreigd voelt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Als derde reden voor zijn komst naar België geeft betrokkene op dat hun medische kosten niet langer werden betaald sinds ze een verblijfsvergunning kregen. Betrokkene verklaart dat hij sindsdien zelf de kosten dient te betalen. Hij is nierdialysepatiënt. Er dient te worden opgemerkt dat medische en economische motieven niet worden weerhouden in de Dublinprocedure en geen afbreuk doen aan het feit dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In verband met zijn gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 19/08/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 04/11/2010. Hierin werd gesteld dat behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Betrokkene kan naar Polen terugkeren.

De zus van betrokkene verblijft in België. Zij (I. P. (...)) is erkend vluchteling. Verder zou betrokkene nog twee broers hebben in Oostenrijk en een zus in Frankrijk. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003, van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij voert eveneens een 'manifeste beoordelingsfout' aan.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat voornoemde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn daar de bestreden beslissing stelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen. De bestreden beslissing motiveert niet waarom de vrees voor een vernederende behandeling bij terugkeer naar Polen onderzocht is. Zij stelt dat zelfs EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast werd op haar, zijnde een niet-EU-onderdaan, dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt. De verzoekende partij stelt dat Polen een democratisch land is voor EU-onderdanen maar dat er voor derdelanders een gevaar is. De verzoekende partij wijst erop dat op 21 december 2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 26 quater vernietigde omdat niet was ingegaan op de verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij vervolgt dat de motivering van de bijlage 26 quater, die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor haar leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, gebrekkig is. Voorts verwijst de verzoekende partij naar citaten uit rapporten, "ECRE survey 2006", om haar stelling dat geen Tsjetsjenen naar Rusland mogen worden verwijderd te onderbouwen. De stelling in de bestreden

beslissing dat verzoekende partij een asielaanvraag kan indienen is louter theoretisch en wordt nergens afdoende gestaafd. De verzoekende partij citeert uit *“Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jörg Gebhard, januari 2009.”* De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in België behandeld kan worden nu haar zus een in België erkende vluchteling is. De verzoekende partij vervolgt dat bij een repatriëring naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk mogelijk is en dat de verzoekende partij dan slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien dient elke instantie ook de “protection subsidiaire subsidiaire” te controleren. De artikelen 2 en 3 EVRM zijn de meest fundamentele rechten van het EVRM. De verzoekende partij geeft voorts een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM. Voorts schendt de bestreden beslissing *“artikel 71/3”* van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en begaat verweerder een manifeste beoordelingsfout door een bevel te geven zonder afdoende motivering. De vrees voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten. De motivering van de bestreden beslissing faalt volledig.

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Doordat de bestreden beslissing stelt:

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg voor 2 jaar en daardoor in Polen geen zekerheid had. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Hij verklaart dat hij zich in Polen ook niet veilig voelt. Zijn zoon zou in april 2010 in Polen zijn aangevallen en betrokkene denkt dat dit gebeurde door mensen die naar hem op zoek zijn. Indien betrokkene zich in Polen bedreigd voelt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Als derde reden voor zijn komst naar België geeft betrokkene op dat hun medische kosten niet langer werden betaald sinds ze een verblijfsvergunning kregen. Betrokkene verklaart dat hij sindsdien zelf de kosten dient te betalen. Hij is nierdialysepatiënt. Er dient te worden opgemerkt dat medische en economische motieven niet worden

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor een vernederende behandeling bij terugkeer naar Polen onderzocht is.

Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen.

Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar is.

Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule is een gebrekkige motivering.

Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt.

a. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: "In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.)

Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen die aangeven dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum "Asylforum" in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen geuit. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerkingen met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren is geen geheim, net zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen. Tsjetsjeense asielzoekers in het asielcentrum van Lomza vertelden bijvoorbeeld aan de auteur dat onbekende mannen hun kinderen op een speelplein benaderd hebben en in het Russisch naar hun ouders hebben gevraagd. Een voormalige Tsjetsjeense politicus, die de auteur persoonlijk kent, is Polen ontvlucht na doodsb bedreigingen van andere Tsjetsjenen. Zijn geval verduidelijkt het principiële probleem bij dit onderwerp: hij beschikt niet over schriftelijke of andere bewijzen van de tegen hem geuite bedreigingen - hoe ook anders? Er zijn ook geen onderzoeken of rapporten die de acties van inlichtingendiensten en aanhangers van de Tsjetsjeense regering in Polen zouden kunnen bewijzen — hun bezigheden zijn tenslotte van nature uit geheim. In het

Uit Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jörg Gebhard, januari 2009

Eind 2007 leefden in Polen 1.782 Tsjetsjenen als erkend vluchteling en omtrent 7.000 anderen met een subsidiaire bescherming - niet erg veel als men bedenkt dat alleen al tussen 2003 en 2005 en tussen 2007 en maart 2008 (voor het jaar 2006 zijn er geen cijfers beschikbaar) bijna 30.000 Tsjetsjenen in Polen asiel aangevraagd hebben.

De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; Zijn zuster is erkende vluchteling in ons land.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in dé mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...)"

De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr, 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgplichtverplichting schendt en een manifeste

beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij voor een vernederende behandeling inzake zijn vrees wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, de vrees voor een vernederende behandeling bij terugkeer zowel medisch als de gevaren die hij in Polen heeft (zijn zoon die aangevallen werd) niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoeker stelt dat er een onvoldoende inhoudelijke toetsing is geweest van zijn vrees voor een terugkeer naar Polen. De bestreden beslissing zou niet motiveren dat de vrees onderzocht werd.

Verzoeker verwijst naar een arrest van 21 december 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een bijlage 26quater werd vernietigd, omdat niet was ingegaan op verzoekers verklaringen.

Verzoeker verwijst naar een rapport van het ECRE (European Council on Refugees and Exiles) en naar een stuk van de hand van de heer Jörg Gebhard. Deze stukken zouden zijn vrees voor een terugkeer naar Polen moeten bevestigen. Hij wijst tenslotte op het feit dat zijn zus in België een erkend vluchteling is.

In de mate dat verzoeker stelt dat er onvoldoende inhoudelijke toetsing zou gebeurd zijn van zijn vrees voor een terugkeer naar Polen, heeft verweerder de eer te antwoorden dat verzoeker volgende verklaringen afgelegd heeft tijdens zijn Dublinverhoor met betrekking tot zijn specifieke redenen om naar België te komen:

kregen in Polen maar een voorlopige verblijfsvergunning voor 2 jaar, geldig tot 2012. Wij hebben daar geen zekerheid binnen 2 jaar. Ik voelde mij ook niet veilig in Polen, In april 2010 werd mijn zoon in Polen aangevallen niet door Polen. Ik denk door mensen die mij zoeken. Bovendien werden, sinds wij de voorlopige verblijfsvergunning kregen, onze medische kosten niet langer betaald. Wij moesten daar zelf voor opdraaien. Ik ben nierpatiënt en moet dialyse krijgen."

De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met deze elementen en hier tevens op geantwoord:

"Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg voor 2 jaar en daardoor in Polen geen zekerheid had. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Hij verklaart dat hij zich in Polen ook niet veilig voelt. Zijn zoon zou in april 2010 in Polen zijn aangevallen en betrokkene denkt dat dit gebeurde door mensen die naar hem op zoek zijn. Indien betrokkene zich in Polen bedreigd voelt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Als derde reden voor zijn komst naar België geeft betrokkene op dat hun medische kosten niet langer werden betaald sinds ze een verblijfsvergunning kregen. Betrokkene verklaart dat hij sindsdien zelf de kosten dient te betalen. Hij is nierdialysepatiënt. Er dient te worden opgemerkt dat medische en economische motieven niet worden weerhouden in de Dublinprocedure en geen afbreuk doen aan het feit dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In verband met zijn gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 19/08/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 04/11/2010. Hierin werd gesteld dat behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Betrokkene kan naar Polen terugkeren."

Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing op alle door verzoeker aangehaalde elementen met betrekking tot zijn vrees voor een terugkeer naar Polen heeft geantwoord. Verzoeker kan desgevallend niet geloofwaardig volhouden dat zijn vrees onvoldoende onderzocht werd. Verzoeker weerlegt

geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan desgevallend niet dienstig verwijzen naar het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 21 december 2009, aangezien de thans bestreden beslissing weldegelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen.

In de mate dat verzoeker thans verwijst naar een rapport van het ECRE en een bijdrage van Jörg Gebhard, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat een loutere verwijzing naar rapporten geen persoonlijke vrees kan aantonen in hoofde van verzoeker, zoals blijkt uit volgende rechtspraak:

"Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, Moayad v. Duitsland, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, Said v. Nederland, 5 juli 2005, § 54; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 61 en EHRM, Chalal v. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, §§ 99-100).

Tezelfdertijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, §79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, §73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, §68)." (RVV nr. 49.024 d.d. 1 oktober 2010).

Tot slot verwijst verzoeker naar het feit dat zijn zus een erkend vluchteling in België is, hetgeen ook door verwerende partij bevestigd wordt. Echter is zij geen familie in de zin van de Dublin II-verordening (art. 2, i), zodat een toepassing van art. 3.2, 7 of 15 zich niet opdringt.

Het enig middel is om die redenen niet ernstig."

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd hebben met de terugname van de verzoekende partij, dat er geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partij minder waarborgen heeft in Polen dan zij in België zou genieten, dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is, dat Polen de Vluchtelingenconventie ondertekend heeft, dat de verzoekende partij geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten meegedeeld heeft, dat de Poolse autoriteiten vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij een tijdelijke verblijfsvergunning voor 2 jaar gekregen heeft, dat de verzoekende partij zich tot de Poolse autoriteiten moet richten indien zij zich in Polen bedreigd voelt, dat de verzoekende partij verklaarde dat ze haar medische kosten in Polen niet meer kan betalen en dat ze een nierdialysepatiënt is, dat de medische en economische motieven niet worden weerhouden in de Dublinprocedure en geen afbreuk doen aan het feit dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag, dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, dat de zus van de verzoekende partij een in België erkende vluchteling is, dat de verzoekende partij twee broers in Oostenrijk en een zus in Frankrijk heeft, maar dat de verzoekende partij niet tot het gezin van deze familie behoort zoals gedefinieerd in artikel 2.§1 van de Verordening 343/2003 en dat de verzoekende partij bovendien niet afhankelijk is van de hulp van deze familie, dat een behandeling van de asielaanvraag op grond van de artikelen 7 of 15 van de Verordening 343/2003 niet van toepassing is.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing enkel haar verklaringen noteert, maar er geen standpunt over inneemt, dat de motivering van de bestreden beslissing incorrect is en dat er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan en dient het middel in het kader van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16 van de Verordening 343/2003 onderzocht te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of van de bevoegde staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister of van de bevoegde staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu werd Polen als de verantwoordelijke lidstaat aangeduid, daar de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Polen op 11 november 2007 genomen werden, daar de verzoekende partij verklaarde dat ze in Polen verbleven heeft van november 2007 tot mei 2010, daar de verzoekende partij verklaarde pas op 29 mei 2010 in België aangekomen te zijn, daar de verzoekende partij verklaarde dat haar asielaanvraag in Polen afgewezen werd en daar ze verklaarde in Polen een voorlopige verblijfsvergunning geldig tot 2012 gekregen te hebben. Bijgevolg is Polen de verantwoordelijke lidstaat en is ze verplicht om overeenkomstig artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003 de verzoekende partij over te nemen. Dit artikel bepaalt:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Gelet op de feitelijke gegevens van de zaak werd artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003 correct toegepast. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet werd niet geschonden.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van de Vluchtelingenconventie. Zodoende kan de verzoekende partij haar argumenten aangaande de 'vrees voor vervolging' niet dienstig aanvoeren. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. In casu is dit, met toepassing van de Europese regelgeving, Polen.

De verzoekende partij poneert in het verzoekschrift dat artikelen 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003 en artikel 8 EVRM zijn geschonden maar laat na uit een te zetten op welke wijze deze artikelen zouden geschonden zijn. Deze onderdelen zijn onontvankelijk. De Raad wijst er ook op dat de Verordening 343/2003 geen "artikel 45" bevat. Overigens, in zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich diende te steunen op de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule en de schending aanvoert van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling in geen enkele verplichting in hoofde van de Belgische staat voorziet. Deze bepaling stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien deze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe een staat te verplichten hun asielaanvraag te behandelen indien ten gevolge van de overige bepalingen van de Verordening 343/2003 de verantwoordelijkheid rust op een andere staat. Voorts wijst de Raad erop dat in de

bestreden beslissing omstandig gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij geen toepassing maakt van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003.

De Raad dient derhalve te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens, niet correct werd beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een manifeste beoordelingsfout is niet aangetoond.

Voorts voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM aan (en van artikel 2 EVRM). Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze tot een dergelijke groep behoort.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om ten gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende geeft in haar verzoekschrift een theoretische uitleg omtrent artikel 3 EVRM en uit een aantal algemene beweringen. Ook voegt de verzoekende partij een artikel toe van *caritas international* van januari, februari, maart 2006, een ongedateerd artikel *"In the backwaters of European Migration Policies – cause and impact"* van Jörg Gebhard en een *"note d'information, le système d'aide en Pologne"* van maart 2009 van forumréfugiés.

Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

In casu kan de overheid bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden verzoekers thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. Met betrekking tot de twee eerste rapporten wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat de actualiteitswaarde van deze rapporten aan te tonen. Voorts wijst de Raad erop dat het derde rapport ook bijna twee jaar oud is en dat de verzoekende partij evenmin de actualiteitswaarde van dit rapport aantoont. Ook verliest de verzoekende partij uit het oog dat ze in Polen een tijdelijke verblijfsvergunning voor twee jaar ontvangen heeft. De verzoekende partij verklaarde dat haar verblijfsvergunning geldig was tot 2012. De Raad wijst er ook op dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet met betrekking tot verzoekers medische problemen bij beslissing van 4 november 2010 ongegrond verklaard werd. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat ze tegen deze beslissing beroep aangetekend heeft zodat deze beslissing definitief is geworden. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat deze beslissing definitief geworden is. Tot slot toont de verzoekende partij ook niet aan dat de Poolse autoriteiten haar niet hebben willen helpen toen haar zoon aangevallen werd en dat ze bijgevolg geen bescherming van de Poolse autoriteiten kan krijgen. Dit onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij voert ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat de behandeling van haar aanvraag vooralsnog volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957).

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op haar, zijnde een niet-EU-burger, kan zij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU-burgers asiel kunnen aanvragen in België, doch dit geldt eveneens voor niet EU-burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van de verzoekende partij is het gevolg van de Verordening 343/2003. De Raad ziet niet in op welke manier zich een ongelijkheid of een onwettigheid voordoet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk op welke schending van de door haar aangehaalde wetsbepalingen de verzoekende partij hiermee doelt. Dit onderdeel van het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad de verzoekende partij erop dat dit artikel niet bestaat. In zoverre de verzoekende partij artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou bedoelen, laat ze na uiteen te zetten op welke wijze ze dit artikel geschonden acht. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN